

Stroj Machine: Vacuum

Založba: StrojMusic za SE.R.U.M. (december 2008)

Produkcija: Aldo Ivančić

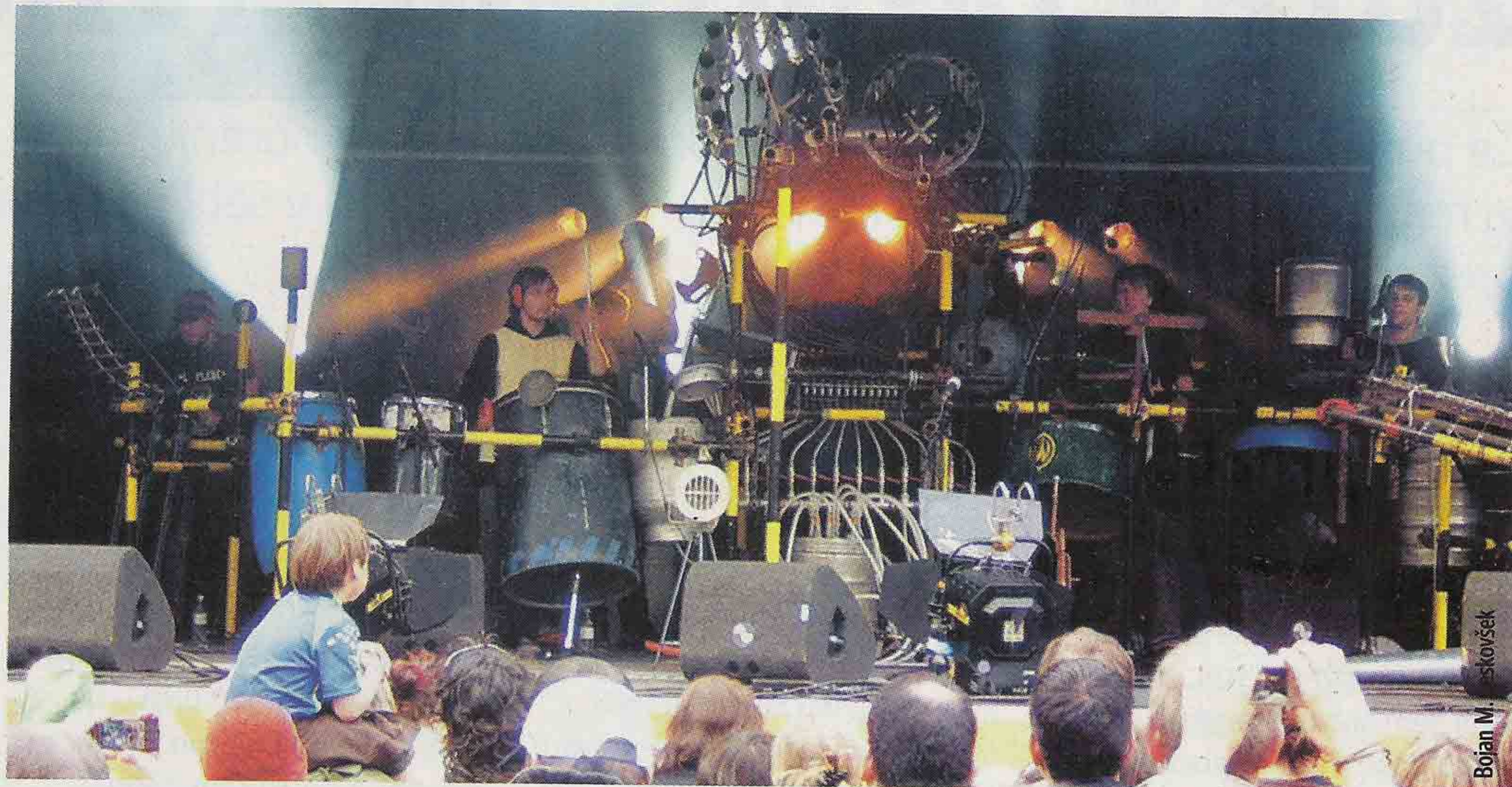
Ocena: ★★★★★

UROŠ SMASEK

V bistveno novo ustvarjalno smer se s pričujočo novostjo, skoraj tik pred novim letom izdano zgoščenko Vacuum odločno podaja domači glasbeni kolektiv StrojMachine, sicer seveda prepoznavni naslednik bivšega edinstvenega, že tudi širše mednarodno uveljavljenega industrijsko-glasbenega kolektiva, hkrati tako imenovanega urbanega plemena in največje glasbene "mašine", The Stroja.

Kreativni mehanizem The Stroja se je na žalost mnogih ljubiteljev nepričakovano ustavil predlansko pomlad ravno po že jubilejnim desetletju delovanja in nepozabnem, prav tako jubilejnim koncertu poletje prej v tedaj že tako rekoč "matičnem" ljubljanskem Železniškem muzeju, kjer je predstavil (prvič, zadnjič in nikoli več) edinstveno 15-tonsko glasbilo, izdelano iz stare vagonke cisterne, ter zaznamoval tudi izid nove, tretje in naposled zadnje plošče Cona (2006). Na njej pa je - po predhodnih dveh, Ventilator (1999) in Gremo! (2002), - dokončno prestopil meje dotlej prevladujočega ritma in se podal na nova zvočna področja izrazitejši melodičnosti.

V veliko veselje je zaradi vsega tega Vacuum, četudi ni album v pravem pomenu, ampak bolj tako imenovani maxi singel s tremi popolnoma avtorskimi

skladbami in enim "remiksom" (po domače naknadno studijsko predelavo) prve skladbe. Še preveč zlahka bi namreč Vacuum lahko bil zgolj bolj ali manj (ne)zvesto nadaljevanje izročila The Stroja. Vendar se ob njegovi izvorni melodičnosti sicer odlična predhodna The Strojeva Cona zdaj zdi skoraj bolj kot šele tipanje v možne nove smeri.

In če je od prej ali slej pričakovane nove plošče bilo povrh vsega pričakovati morda predvsem uporabo že ob predlanskem "vstajenju nove StrojMašine" napovedanega novega edinstvenega glasbila, spet menda pretežno iz odpadnih materialov izdelanih

orgel (!), pa poleg teh StrojMachine še bolj preseneča slogovno, saj v osrednjih glasbenih delih večkrat zveni že kot tako rekoč jazzovska (!) zasedba, s tem da so jazzovski deli še skoraj presenetljivejše organsko vključeni v sicer prepoznavno industrijsko-ritmično glasbeno strukturo.

Vacuum odpira približno štiriminutna skladba Let's Went, ki jo uvede skoraj očarljivo ritmično zvončkljanje ter nadaljnje bobnanje in "pihanje", nakar preraste v sugestivne pihalsko-trobilске jazzovske (od)zvene. Sledi okoli pet minut in pol trajajoča naslovna skladba, ki je še najbližja silovitosti The Stroja, s tem da

se v zaključku približa že bolj zvenu "avantgardne" orkestralne glasbe. Tretja skladba D.B.D.A. v dobrih šestih minutah zazveni večkrat v akordih kot v izvedbi jazzovskega big banda. Vacuum pa dodatno "dinamizirano" zaključuje omenjeni skoraj petminutni "remiks", delo sicer že sopotnika The Stroja, kultnega Alda Ivančića (nekdanj Borghesia, pozneje aktualni kolektiv Bast ...).

Vacuumu, ki naj bi v prodaji bil samo po internetu, daje svojstveno "piko na i" plomba, ki zapira ovitek (na njem sicer "kraljujejo" tudi grafično obdelane orgle) in ki jo je treba dejansko prerezati, da je možno priti do zgoščenke.

Naj vas prazniki nedoumljive Ljubezni do človeka napolnijo s hvaležnostjo in vas spodbudijo k dobroti do vseh.

RADIO OGNJIŠČE